# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **N. V. T.**, zastoupeného Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem v Moravské Ostravě, Masná 8, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 9. 2006, č. j. 60 Az 66/2006 - 129,

**t a k t o :**

**I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

**II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

## O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 15. 12. 2003, č. j. OAM-1369/LE-VL02-VL02-2003. Tímto rozhodnutím správní orgán zamítl žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť dospěl k závěru, že stěžovatel ve své žádosti neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit jeho pronásledování ve vlasti z některého azylově relevantního důvodu.

Vzhledem k okolnosti, že se v dané věci jedná o kasační stížnost ve věci azylu, Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, dostupné též na www.nssoud.cz.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním

úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti, v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci stěžovatel v kasační stížnosti uvádí vybraná ustanovení správního řádu, která měla být v předcházejícím řízení správním orgánem porušena, a dále namítá, že správní orgán nevycházel z úplně a spolehlivě zjištěného stavu věci, když si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Ohledně skutkových tvrzení stěžovatel odkazuje na obsah své žádosti o udělení azylu, protokol o pohovoru a ostatní spisový materiál. Posouzení uvedené námitky Nejvyšším správním soudem za situace, kdy stěžovatel konkrétně neuvádí, v čem spatřuje nedostatečnost zjištěného skutkového stavu a které další podklady si měl správní orgán opatřit, již bylo předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu, např. v rozhodnutí ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 – 37 (publikovaném pod č. 312/2004 Sb. NSS), v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že pokud stěžovatel v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady měly být pro rozhodnutí opatřeny, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné; Nejvyšší správní soud vychází z premisy „nechť si každý střeží svá práva“; proto nemůže stěžovatel v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věci, pokud sám neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí. Podobně námitka porušení vybraných ustanovení správního řádu, pokud stěžovatel neuvádí, v čem konkrétně jsou tato porušení spatřována, není způsobilá k bližšímu přezkoumání, jak Nejvyšší správní soud vyjádřil např. ve svém rozsudku ze dne 25. 4. 2006, č. j. 5 Azs 277/2005 – 54, nebo v rozsudku ze dne 4. 7. 2006, č. j. 4 Azs 387/2005 – 66 (oba publikovány na www.nssoud.cz).

Stěžovatel se dále neztotožňuje s právní kvalifikací žalovaného a krajského soudu, když má zato, že s ohledem na svůj špatný zdravotní stav splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu, jakož i podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 12 téhož zákona. I takto uplatněná kasační námitka byla v minulosti předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu, který např. ve svém rozhodnutí ze dne 27. 5. 2004, č. j. 7 Azs 124/2004 - 45 (publikovaném pod č. 349/2004 Sb. NSS) uvádí, že naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné vylučuje posouzení žádosti o udělení azylu podle ustanovení § 12, příp. § 14 zákona o azylu. V rozhodnutí ze dne 10. 2. 2004, č. j. 4 Azs 35/2003 - 71 (publikovaném na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud uvádí, že v případě zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné není prováděno dokazování zjištění existence důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, což dále vylučuje rozhodování podle § 14 zákona o azylu (humanitární azyl) i podle § 13 zákona (sloučení rodiny).

Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítá nesprávné a neobjektivní vedení pohovoru před správním orgánem, neboť od počátku řízení uváděl, že patří ke skupině obyvatel snažících se v zemi původu o reformu politického a ekonomického systému. K takto uplatněným skutkovým okolnostem však Nejvyšší správní soud nemohl ve smyslu ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlížet, když tyto byly stěžovatelem nově uplatněny až v kasační

stížnosti, tj. poté, kdy bylo ve věci vydáno rozhodnutí. Ze stejného důvodu je nepřijatelná i námitka týkající se pochybení správního orgánu, jehož rozhodnutí dle názoru stěžovatele postrádá formální náležitosti, když z něj není patrné, kterými skutečnostmi se správní orgán ve svém rozhodování řídil a které skutečnosti byly podkladem jeho rozhodnutí.

Závěrem pak stěžovatel namítá i nepřezkoumatelnost samotného rozhodnutí krajského soudu, k níž je Nejvyšší správní soud povinen dle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlížet z úřední povinnosti. Problematika nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí již byla v minulosti předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu, ať už v rozhodnutí ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, či rozhodnutí ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44 (publikovaném pod č. 689/2005 Sb. NSS). K námitce stěžovatele, že krajský soud měl v napadeném rozhodnutí posoudit, zda lze Vietnamskou socialistickou republiku považovat za třetí bezpečnou zemi, Nejvyšší správní soud zdůrazňuje absenci tvrzení stěžovatele v průběhu předcházejícího řízení obsahujícího jakékoli důvody pronásledování ve smyslu zákona o azylu, když uváděl pouze ekonomické důvody odchodu ze země původu, jejichž azylovou irelevantnost vyslovil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, nebo v rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 - 54 (publikovaných na www.nssoud.cz).

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na veškeré stěžovatelem uplatněné námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s. a dle tohoto ustanovení ji odmítl.

O návrhu stěžovatele, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť kasační stížnost ve věcech azylových je ve smyslu ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu odkladným účinkem vybavena ex lege.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu